

Art. 7. Określenie sposobu stosowania niniejszej ustawy do poszczególnych rodzajów dochodów państwowych (art. 1 niniejszej ustawy) oraz ogłoszenie wyników przerechowania, uskutecznionego w myśl poprzednich przepisów (art. 5 i 6 niniejszej ustawy), zastrzega się rozporządzeniem Ministra Skarbu, wydanem w porozumieniu z właściwymi ministrami, ewentualnie rozporządzeniem Rady Ministrów.

Art. 8. Zaległe i bieżące należności Skarbu Państwa (art. 1) tak w dniu wejścia w życie tej ustawy, jak i powstałe po tym dniu, mają być do niniejszej ustawy dostosowane.

Minister Skarbu w drodze rozporządzenia przeprowadzi przystosowanie kasowości i rachunkowości do niniejszej ustawy, a w szczególności poleci przyjmowanie zaliczek zwaloryzowanych przed terminem płatności podatków według kursu franka złotego, miarodajnego w dniu uskutecznionych wpłat.

Art. 9. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również do publiczno-prawnych dochodów związków i instytucji samorządowych oraz instytucji o charakterze publiczno-prawnym.

Pobrane na rzecz związków i instytucji samorządowych oraz instytucji o charakterze publiczno-prawnym dodatki do podatków wypłaca Skarb Państwa tym związkom według wartości franka złotego w terminie wpływu tych dodatków do kas skarbowych.

Niniejsza ustawa upoważnia Rząd do wymierzania, obliczania i pobierania opłat kolejowych, pocztowych, telegraficznych oraz innych stawek taryfowych na podstawie franka złotego.

Wszelkie kredyty, udzielane przez instytucje państwowe i samorządowe, będą waloryzowane na na zasadach art. 1 i 2 niniejszej ustawy.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Rada Ministrów.

Art. 10. Przepisy ustaw podatkowych, wprowadzające stosowanie do danin publicznych wykładnika podwyżki lub zniżki na zasadzie wskaźnika cen hurtowych, tracą moc obowiązującą z chwilą zastosowania do tych danin przepisów niniejszej ustawy.

Traci również moc obowiązującą ustawa z dnia 24 października 1923 r. w przedmiocie podwyższenia kar za zwłokę (Dz. U. R. P. № 112, poz. 891) odnośnie do tych danin, do których stosują się postanowienia niniejszej ustawy. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy od tych danin oblicza się odsetki za zwłokę w wysokości 2⁰/₀ miesięcznie.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

1045.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 listopada 1923 r.

w przedmiocie służby przygotowawczej i egzaminu praktycznego kandydatów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych w służbie państwowej.

Na podstawie art. 11 i art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych w służbie państwowej winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej oraz złożyć egzamin praktyczny.

§ 2. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy powołanej do mianowania urzędników rachunkowych i kasowych.

Do podania mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód posiadania wykształcenia średniego, świadectwo zdrowia oraz dokładny życiorys.

§ 3. W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie, będą mogli być dopuszczeni do służby przygotowawczej—w zastosowaniu postanowień zawartych w ustępie ostatnim art. 11 i ustępie pierwszym art. 115 ustawy o państwowej służbie cywilnej—kandydaci nieposiadający pełnego wykształcenia średniego.

§ 4. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok i odbywa się ją kolejno możliwie we wszystkich działach rachunkowości, względnie kasowości.

O ile kandydat wykaże, że posiada przynajmniej trzyletnią praktykę rachunkowo-kasową w instytucji publicznej lub prywatnej, może władza naczelna w razie bardzo dobrej kwalifikacji skrócić czas służby przygotowawczej, ewentualnie także zwolnić od złożenia egzaminu praktycznego.

O wyniku służby przygotowawczej wydaje opinie właściwa komisja kwalifikacyjna na podstawie sprawozdania władzy służbowej kandydata. W sprawozdaniu winna władza służbowa podać obok oceny pilności i uzdolnienia kandydata także opinię o zachowaniu się jego w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza, która przyjęła kandydata na służbę przygotowawczą, zwolnić go ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg jednego roku. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem kandydat poddać się egzaminowi praktycznemu.

W razie niezłożenia egzaminu w ciągu dwóch lat od wstąpienia do służby należy kandydata zwolnić ze służby.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić w drodze służbowej do władzy powołanej do

mianowania. Władza służbowa dołącza do podania opinie komisji kwalifikacyjnej o wyniku służby przygotowawczej. Władza powołana do mianowania przesyła decyzję o dopuszczeniu kandydata do egzaminu właściwej komisji egzaminacyjnej, która wyznacza termin egzaminu i zawiadamia o tem kandydata.

§ 6. Przedmiotem egzaminu są:

- 1) znajomość ogólnych zasad ekonomii społecznej i skarbowości, które pozostają w związku z nauką rachunkowości i kasowości państwowej oraz ułatwiają jej zrozumienie (rodzaje gospodarstwa i organa zarządzające niem, pojęcie majątku, kapitału, dochodu, czynszu, renty, wartości, ceny, waluty, pieniądza, kredytu, weksla, banknotu, czeku i t. p.);
- 2) znajomość ogólnych zasad rachunkowości i kasowości państwowej (zasady sporządzania inwentarza i preliminarza budżetowego, prowadzenia rachunków i ksiąg, zestawiania zamknięć rachunków, względnie bilansów, wykonywania cenzury i t. p.);
- 3) znajomość obowiązujących przepisów rachunkowych dla władz i urzędów państwowych oraz przepisów kasowych ze szczególnem uwzględnieniem wiadomości potrzebnych w dziale służby, w której kandydat pracuje, jako też przepisów o kontroli państwowej;
- 4) znajomość ogólna ustroju administracyjnego Państwa ze szczególnem uwzględnieniem statutu organizacyjnego tej władzy resortowej, której podlega kandydat (ustroj władz państwowych i zakres ich działania pod względem rachunkowo-kasowym, instancje i t. p.);
- 5) znajomość prawa budżetowego i ustawy skarbowej;
- 6) znajomość zasad, na których opierają się obroty, uskuteczniane przez kasy i urzędy państwowe za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności i Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 7. Egzamin odbywa się przed komisją egzaminacyjną.

Dla kandydatów pełniących służbę przy władzach naczelnych właściwą jest komisja ustanowiona przy Ministerstwie Skarbu, dla kandydatów zaś pełniących służbę przy władzach niższych komisja ustanowiona przy izbie skarbowej.

Minister Skarbu może odstąpić od utworzenia komisji egzaminacyjnej przy niektórych izbach skarbowych i poruczyć egzaminowanie kandydatów z ich okręgów komisjom egzaminacyjnym utworzonym przy innych izbach skarbowych.

§ 8. Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch członków, przyczem przewodniczący również egzaminuje.

Przewodniczącego, jego zastępcę oraz odpowiednią ilość członków komisji mianuje na czas nieograniczony, aż do odwołania, Minister Skarbu z grona urzędników Ministerstwa Skarbu, względnie izb skarbowych—w tym ostatnim wypadku na wniosek dyrektorów izb skarbowych.

Komisji egzaminacyjnej wyznacza się protokółanta z grona urzędników władzy, przy której ustanowiona jest komisja.

Przy egzaminach kandydatów na urzędników władz nieskarbowych wchodzi w skład komisji egzaminacyjnej w miejsce jednego z jej członków, wskazanego przez przewodniczącego komisji, wyższy urzędnik służby rachunkowo-kasowej odnośnego resortu, wyznaczony przez właściwego Ministra w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Egzamin jest ustny.

Egzamin z jednym kandydatem nie może trwać dłużej, niż dwie godziny.

§ 10. Komisja egzaminacyjna ocenia wynik egzaminu według skali następującej:

- 1) jako „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;
- 2) jako „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów;
- 3) jako „dostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające;
- 4) jako „niedostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

Przy ocenie odpowiedzi należy brać pod uwagę nie tylko trafność odpowiedzi na poszczególne pytania, lecz także ogólne wrażenie co do rozwoju umysłowego kandydata i jego przydatności w służbie rachunkowej, względnie kasowej.

Uchwała komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów.

W razie ujemnego wyniku egzaminu komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może przenosić pół roku, a egzamin winien być powtórzony w całości.

§ 11. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, pytania egzaminu i ocenę poszczególnych odpowiedzi tudzież wynik egzaminu.

§ 12. Na dowód złożenia egzaminu otrzymuje kandydat świadectwo, sporządzone według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez członków komisji i zaopatrzone pieczęcią z godłem państwowem i o treści następującej: Komisja egzaminacyjna z umiejętności rachunkowo-kasowej przy Ministerstwie Skarbu (przy izbie skarbowej w).

§ 13. Od obowiązku złożenia egzaminu praktycznego zwolnieni są z pośród urzędników rachunkowych i kasowych, pełniących obecnie służbę państwową, ci którzy byli już stałymi urzędnikami w służbie rachunkowej lub kasowej państw zaborczych i przeszli do polskiej służby państwowej.

Ponadto są zwolnieni od egzaminu praktycznego ci, którzy od lat trzech przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia pełnią bez przerwy służbę państwową w dziale rachunkowym, względnie kasowym i posiadają dobrą kwalifikację.

Wszyscy inni urzędnicy rachunkowi i kasowi, pełniący obecnie służbę państwową, obowiązani są

w przeciągu dwóch lat od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia złożyć egzamin praktyczny.

§ 14. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne djety i koszty podróży.

§ 15. Niniejszemu rozporządzeniu nie podlegają kandydaci na urzędników rachunkowych i kasowych w służbie kolejowej, pocztowo-telegraficznej i wojskowej. Egzamin praktyczny dla nich unormowane zostaną odrębnymi rozporządzeniami.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie normowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Wzór do § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1923 r. (poz. 1045).

Ś W I A D E C T W O .

Pan _____
(charakter służbowy) _____
podał się w dniu _____ 19 _____ r.
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia _____ 19 _____ r. (Dz. U. R. P. № _____)
egzaminowi praktycznemu z umiejętności rachunkowo-kasowej w służbie państwowej i złożył go z wynikiem _____

(jednomyślnie, większością głosów)

_____ , dnia _____ 19 _____ r.

m. p.

Przewodniczący komisji:

Członkowie:

1046.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 grudnia 1923 r.

w sprawie podatku od kart do gry na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na zasadzie art. 1 i 3 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) § 1 niemieckiej ustawy o opodatkowaniu kart do gry z dnia 10 września 1919 r. (Dz.

U. Rzeszy niem. str. 1643) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przedmiot i wysokość podatku.

Karty do gry, przeznaczone do zużycia w kraju, podlegają podatkowi od zużycia.

Podatek wynosi 100.000 mkp. od talji”.

2) § 2 ustęp drugi powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie: „od kart do gry, przywiezionych z zagranicy, uiszcza się podatek równocześnie z cłem”.

3) W § 3 ustępie drugim powołanej niemieckiej ustawy skreśla się słowa: „i liczbę kart”.

4) § 33 powołanej niemieckiej ustawy skreśla się.

5) § 34 powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie: „Przy przywozie kart do gry z obszaru W. M. Gdańska mają zastosowanie postanowienia art. 207 umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 roku № 16, poz. 139).

6) § 35 powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„C ł o .

Karty do gry przywiezione z zagranicy podlegają opłacie celnej według przepisów taryfy celnej”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego w ośm dni po ogłoszeniu i z tą chwilą przestaje obowiązywać rozporządzenie Śląskiej Rady wojewódzkiej z dnia 20 lutego 1923 r. w przedmiocie ujednostajnienia podatku od kart do gry (Dz. U. Śl. № 11, poz. 72).

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

1047.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 31 października 1923 r.

o dalszym podwyższeniu opłaty stemplowej od kart do gry.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę stemplową od kart do gry, ustanowioną art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry (Dz. U. R. P. № 101 poz. 666) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 35 poz. 204) a ostatnio podniesioną art. 4 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296) podwyższa się na 100.000 mk. od talji.